

[Justitsministeren.]

relse i Forhold til Regeringsforslaget, som Forslagsstillerne maaske tænker sig. Det maa nemlig ikke glemmes, at medens Regeringsforslaget henlægger alle Domsmandsager i første Instans til Underret, gaar Mindretalsforslaget ud paa, at de henlægges til Landsret. Dette betyder, at der i Stedet for een fast Dommer og to Doms mænd skal medvirke 3 Landsdommere og 3 Doms mænd, og det er sandsynligt, at det som Følge heraf kan blive nødvendigt at forøge hver af vore to Landsretter med en Afdeling, hvilket altsaa vil betyde Lønning til 6 Landsdommere, en ikke helt ringe Forøgelse af vore Embedsmænd.

Hertil kommer, at Domsmandssagerne, naar de henlægges til Landsret, skal behandles paa Nævningstederne. Dermed vil paaløbe en Del Udgifter, idet jo Landsdommere og en Fuldmægtig skal rejse til Nævningetingstederne og behandle Sagerne, hvad ikke altid vil kunne foretages sammen med Nævningesagerne. Endvidere bliver Udgifterne til Doms mænd større baade ved, at der skal medvirke 3 Doms mænd og ikke blot to, og ved, at de ofte skal rejse længere, idet Doms mændene tages fra hele Nævningekredsens Omraade, medens Doms mændene ved Underretten tages alene indenfor Underretskredsen. Ogsaa Rejseomkostningerne for Anklagemyndighedens Repræsentant og til Forsvareren vil blive større.

Fremdeles vil Udgifterne til Vidneførsel i mange Tilfælde blive forøget, naar man skal foretage Sagerne for Nævningetingstederne i Stedet for ved den lokale Underret, idet Vidnerne faar længere Rejse, og dette medfører ikke blot Udgifter for det offentlige, men da Vidnegodtgørelsen som Regel langt fra dækker Vidnets Udgifter, ogsaa Udgifter til Besvær for Vidnet, hvilket er meget beklageligt, da Vidnepligten i Forvejen er et tungt og besværligt Ombud.

Endelig skal jeg gøre opmærksom paa, at ogsaa Varetægtsfængslingen vil blive længere, naar Sagen skal behandles ved Landsret, fordi Landsretten ikke altid vil kunne beramme Sagen til saa hurtig Foretagelse som den lokale Underret. Ogsaa denne Omstændighed kan medføre baade Udgifter for det offentlige og Ubehageligheder for den sigtede. Jeg haaber, at det ærede Medlem Hr. Elmquist vil lægge Mærke til disse Oplysninger, de kan maaske paavirke ham til ikke at fastholde saa vidtgaaende Ændringsforslag som de her opstillede.

Jeg kommer nu til det sidste af de

Spørgsmaal, jeg behøver at omtale, nemlig Nævningesagerne. Den nuværende Ordning med Hensyn til Nævningesager lægger Vægten paa, om Strafarbejde er forskyldt eller ikke, og da Strafarbejde er afskaffet ved den nye Straffelov, maa vi have et nyt Grundlag for Afgrænsning af Nævningesagerens Omraade. Denne Afgrænsning er i Lovforslagets § 687 foreslaaet fastsat paa den Maade, at Nævningesager foruden Sager om politiske Lovovertrædelser og Sager om Undsigelse skal være Sager om Forbrydelser, for hvilke Loven hjemler Straf af Fængsel i 10 Aar eller derover. Hermed har man ment at opretholde et Omraade for Nævningesagerne af omtrent samme Størrelse som nu, det vil sige ca. 60 Sager om Aaret.

Ved Ændringsforslag Nr. 149 har et Mindretal stillet Forslag om, at foruden de politiske Overtrædelsessager og Undsigelsesagerne skal kun de Sager, som angaar Forbrydelser, for hvilke Straffen kan stige til Fængsel i 16 Aar eller derover, behandles som Nævningesager. Det er naturligvis et Ændringsforslag, jeg ikke kan tiltræde; Nævningesagerens Omraade vilde, hvis det blev gennemført, blive indskrænket til ca. 20 Sager om Aaret, og naar man opretholder Nævninginstitutionen, hvad man maa i Henhold til Grundloven, kan man ikke indskrænke den i en saadan Grad, for saa vilde Nævninginstitutionen faa en alt for ringe Betydning, saa at sige miste al Betydning.

Et Flertal er ved Ændringsforslag Nr. 150 gaaet den modsatte Vej og foreslaar, at Nævningesagerens Omraade skal udvides til ogsaa at omfatte Sager om Forbrydelser, for hvilke Straffen kun kan stige til Fængsel i 8 Aar, dog bortset fra Sager om de i den nye Straffelovs § 286, Stykke 2, omhandlede særlig grove Bedragerier. Denne Ændring vil medføre nogen Forøgelse af det aarlige Antal af Nævningesager. Det lader sig ikke gøre at sige, hvor stor en Forøgelse det vil blive, men væsentlig vil den neppe blive. Jeg kan tiltræde denne Ændring. Det drejer sig her om saa alvorlige Forbrydelser som f. Eks. beediget falsk Forklaring og grove Tilfælde af Dokumentfalsk, og det er derfor ret naturligt at lade disse Sager behandle under Nævningens Medvirkning. Denne Ændring vil ogsaa medføre, at alle Sager, som rejses mod Personer, der tiltales for Medhjælp ved Fosterfordrivelse — altsaa den, der med eller uden Kvindens Samtykke har dræbt hendes Foster eller bistaet hende dermed —, kommer for Nævningeting, idet hans Straf